

IRISH SOFT COATED WHEATEN TERRIER

Pochodzenie: Irlandia

Data publikacji obowiązującego wzorca: 27.01.2001

Użytkowanie: terier ten był trzymany przez drobnych rolników do pomocy w obejściu i jako tępiciel gryzoni. Długi czas brano go na polowania, które nie należą do bezpiecznych, na borsuki i wydry.

Klasyfikacja FCI: grupa 3 teriery

sekcja 1 teriery duże i średnie

Próby pracy nie są wymagane.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Historia miękkowłosego irlandzkiego pszenicznego teriera okryta jest tajemnicą, tak jak i innych pokrewnych mu terierów. Prawdopodobnie jest on najstarszy ze wszystkich czterech ras terierów Irlandii. Przynajmniej 200 lat temu dawni autorzy wspominali o „psie miękkowłosym.” Pokrewieństwo dzisiejszego teriera irlandzkiego z wheaten, choć mało udokumentowane, wydaje się zamierzonym rezultatem działań eksperymentujących hodowców. Skromnego wyglądu wheaten miał więc różnorodnych przodków i mimo swej długiej historii nie został aż do roku 1937 oficjalnie uznany przez Irlandzki Kennel Club jako rasa. Od tego czasu regularnie zyskiwał na popularności i obecnie znany jest na całym świecie.

WYGLĄD OGÓLNY:

Pełen wigoru, odporny, zwartej budowy, silny pies. Ani na wysokich, ani na niskich nogach.

CHARAKTER:

Nieustraszony, żywy, o miłym usposobieniu, bardzo serdeczny i wierny właścielowi, inteligentny. Jest to niezawodny przyjaciel, doskonały obrońca, nie jest agresywny.

GŁOWA:

W całości mocna, ale nie toporna, długa, pasująca do ciała. Jej umaszczenie jest takie, jak tułowia.

Móżgoczaszka o płaskim czole, gładka między uszami (bez zmarszczek)
nie za szeroka.

Stop zaznaczony.

Trzewioczaszka:

Trufla nosowa czarna, dobrze rozwinięta, duża.

Kufa nie powinna być dłuższa od mózgoczaszki.

Szczęka i żuchwa: silne o „groźnym” chwycie.

Zęby: duże, mocne, regularne, zwarte nożycowo lub cęgowo.

Przodozgryz lub tyłozgryz nie są tolerowane.

Policzki nie są uwypuklone.

Oczy ciemne, ciemnoorzechowe, nie za duże i nie wyłupiaste, dobrze osadzone.

Uszy małe do średniej wielkości, noszone do przodu, załamane na równej linii z wierzchem głowy. Ciemniejszy włos u nasady ucha jest aprobowany i nie stanowi rzadkości. Występuje on razem z sierścią jasnopszeniczną. Jest to jedyne miejsce, gdzie dopuszcza się obecność podszerstka.

Uszy lekkie lub załamane na kształt płatka róży jest wadliwe.

SZYJA:

Mocna, średniej długości, podgardle nie może być luźne.

TUŁÓW:

Niezbyt długi. Odległość od kłębu do nasady ogona jest w przybliżeniu równa wysokości psa w kłębie.

Grzbiet: mocny, równy, górna linia prosta.

Lędźwie krótkie i silne.

Klatka piersiowa głęboka, o dobrze wysklepionych żebrach.

OGON:

Dobrze osadzony, niezbyt gruby. Noszony radośnie, ale nigdy zakręcony nad grzbietem. Jest kopowany, przy czym zostawia się 2/3 jego długości tak, by pozostawał w należytej proporcji do całego ciała psa. Zezwala się na pozostawienie ogona w stanie naturalnym.

KOŃCZINY:

Kończyny przednie:

Łopatki delikatnie modelowane, skośnie ustawione, umięśnione.

Przedramiona idealnie proste przy oglądaniu z każdej strony. Kościce i mięśnie mocne.

Kończyny tylne dobrze zbudowane o mocnej muskulaturze.

Uda silne i muskularne.

Stawy kolanowe dobrze kątowane.

Stawy skokowe nisko położone, nie są skierowane do wewnętrz ani na zewnątrz. Wilcze pazury należy obciąć.

Łapy małe, palce nie mogą być rozwarte. Najlepiej gdy pazury są czarne, ale dopuszcza się inny ciemny kolor.

RUCH:

Kończyny przednie i tylne poruszają się równolegle. Łokcie przylegają do ciała. Gdy oglądamy psa z boku jego chody są wydajne, swobodne i harmonijne.

OKRYWA WŁOSOWA:

Jednolitej struktury, bez podszerstka. W dotyku miękka i jedwabista, a nie twarda. Nie dotyczy to młodych psów. Korygowanie szaty jest dozwolone.

Pies strzyżony: włos jest skrócony na tułowiu, szyi, przedpiersiu i mózgoczaszce. Na szczęce, żuchwie i powyżej oczu zostawia się dłuższą sierść. Ozdobą są wąsy i broda. Opadające, bogate frędzle na kończynach. Tułów jest modelowany tak, by dodać elegancji sylwetce. Ogon krótko strzyżony, a jego koniuszek zgrabnie uformowany.

Pies niestrzyżony: najdłuższa sierść nie powinna przekraczać 12,7 cm. Jest ona miękka, falista lub w kształcie luźnych loków o jedwabistym połysku. W żadnym wypadku sierść nie może być odstająca, puszysta jak u pudla czy bobtaila. Psy prezentowane w takim włosie będą nisko oceniane, gdyż ich wygląd jest nietypowy dla rasy. Na rozwój sierści szczeniaka trzeba zwrócić szczególną uwagę. Rzadko rodzą się one z siercią, jakiej wymaga się u osobników dorosłych, dlatego nie osądzajmy zbyt wcześnie jej jakości. Szczenięta przechodzą przez kolejne stadia, zanim kolor i gatunek sierści osiągną dojrzałość, co następuje u osobników których mają 18 miesięcy do 2,5 roku.

Szczenięta: rodzą się rzadko w wymaganym kolorze i dojrzałej strukturze sierści. Są rudawe, szarawe, a czasem czysto pszeniczne. Maska jest zwykle czarna. Czasami mają prege czarnej sierści biegnącą środkiem grzbietu lub włosy na tułowiu o czarnych koniuszkach. Wraz ze zmianą sierści takie znaczenia zanikają.

Umaszczenie pszeniczne, w odcieniach od jasnopszenicznego do złotorudego.

WZROST I WAGA:

Wysokość w kłębie: psy 46 - 48 cm. Suki trochę mniejsze.

Waga: od 18 do 20,5 kg. Suki lżejsze.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od wzorca uważa się za wady, których ocena zależy od ich stopnia.

Wymienić należy:

- nerwowość lub złośliwość,
- trufla nosowa w innym kolorze jak czarny,
- przodozgryz bądź tyłozgryz,
- u osobników dorosłych umaszczenie inne niż czystopszeniczne.

WADY DYSKWALIFIKUJACE:

- agresja lub nadmierna lękliwość;
- żółte oczy,
- sierść matowa, gruba, wełnistą, bawełniana,
- umaszczenie białe lub brązowe.

Psy o widocznych wadach fizycznych, lub odchyleniach psychicznych powinny być dyskwalifikowane.

UWAGA:

Samce muszą mieć normalnie rozwinięte dwa jądra umieszczone w worku mosznowym.